

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Controversiarvm Omnivm Hvivs Ævi Lvthero-Calvinisticarvm Libri Tres

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiæ, 1627

XLIV. Num qui defectus Animæ Dominicæ in Paßione Christi interuenerint?

urn:nbn:de:hbz:466:1-35233

Vnus de Trinitate passus, inquisitor acerrimus dicat: *Quis Vnus?* Et respondentibus, *Filius*, dicat iterum: *Ergo si vnus est Filius de Trinitate, vel, Vnus est Trinitatis; filiorum est Trinitas, aut, Trinitatis est Filius.* Respondentibus, *Deus*, dicat: *Quo modo est quispiam Vnus Deus de Trinitate; cum non sit Vnus Deus, nisi Trinitas?* 4. Quia in Conc. Chalced. dictum: *Trisagion ita corruptum dicitur esse quasi panis veneno imbutus.*

Sic confutati sunt & confusi Theopatchitæ: contra quos vide *D. Tho. 3. q. 46, art. 12.* Ad quorum gregem scabiosum nostrates quoque Luthero-calvinistæ sunt aggregandi, in priscis illis condemnatissimi. Porrò alia Nouatorum carcinomata tangamus; sed manu molliore.

QVÆSTIO LIV.

Num qui defectus Anima Dominica in Passione Christi interuenierint?

HVC repete, Lector, superiora Zytimata: vt, 14. An Deus in Christo fuerit Omnipotens? 15. An iustus? 17. Bonus, an peccator? 28. An Christus ignorax fuerit? 30. An ab anima defectuosus? 31. An verè Deus? 32. An in quibusdam culpabiliter defectuosus? *Qui bus rite memori cum animo repetitis, oportune adieceris huc subiecta; planiusque sacrilegam impietatem perspexeris Calvinianam: cum hac enim sola penè, potissimum certè, hac in re & causa Christi passi, negotium nobis intercedit. Serpentinum igitur caput si retexero conditum; hoc ipto mecum censebitis refutatum, atque contritum.*

Ad duo autem potissimum capita Calvinianas de Christo Patiente blasphemias reuocabo: ad Defectus animi, & Peccata Animæ Christi.

DE DEFECTIBVS ANIMI in Christo Patiente. CALVINVS in Ioann. 12. *Christi animi mollitie mortem, quam caelestis ei decreti imposuerat necessitas, refugit.* Idem in Matth. c. 26. v. 39. *Eternum Patris consilium resecudi postulauit: quantum in se fuit, Mediatoris sui in uncto diuinitus munere defungi renuui & detrectauit.*

2. Et in his omnibus non contentus, ad prauas mentis cogitationes in vocem, velleque abruptum concepta animi elisit. *Nam Ego, ait ibid. abruptum hoc fuisse votum facere, non querimoniam.* Et infra: *Metu perculsus, & anxietate constrictus fuit, vt necesse fore, propter violentos tentationum fluctus alterius voti quasi vacillare.* *Hæc ratio est, cur mortem deprecatus, mox sibi Frenum inijciat, Patrisque imperio subiciens, votum illud subito elapsuro Castiget a Renocet.* *Non fuit igitur Christi hæc mediata oratio; sed vis & impetus doloris subitam ei vocem extorsit; cui statim addita fuit correctio: Eadem vehementia præsentem caelestis Decreti Memoriam illi abstulit.* *Ibidem: In primo voto apparet placida illa moderatio, quam dixi: quia Mediatoris officio defungi renuui. Ita ille Archilogus de Christo.*

Hanc verò finitam questionem vt lectori probabilem efficiat; ad infinitam ceulst transferendam. Sic igitur CALVINVS idem Instit. lib. 2. c. 8. §. 58. & 59. *Sunt enim vbi primi Motus, (vt nihil de dictis factisque dicamus) directè ultimi mandati prauaricationes. Transgressores constituimur Legis, quibus semper incumbit Dei maledictio, simul ac desierium nos aliquod pupugit.* 2. Pet. MARTINVS in Rom. c. 7. Comment. eidem suffragatur alacriter.

3. BVCERVS in Colloq. Ratisbon. pag. 622. ait: *Mortis iudicio ne leuissimæ quidem cupiditates eximuntur: Aeterna à lege condemnantur.*

namur, seu ad contrarium afficimur; aut eius leuissima cupiditate titillamur.

4. BEZA in 1. Ioan. c. 5. v. 16. suum & ipse calculum adiicit libenter. *Minimi mali qualiscunque cogitatio milles æternam mortem promeretur.* Subsume: Quantum igitur Christi hic peccatum?

5. Postquam verò CALVINUS in *Matth. c. 26. v. 39.* abrupit Christi votum affirmasset; mox ibidem docet, fidelium preces non semper æquabile temperamentum seruire; sed implicitas atque perplexas secum aliquando configere.

AUTOR. Verumenimverò ista, inconsiderata Desideria, ab *upta vota, Vacillationes, Alternationes, subita, immediata orationes, doloris impetus.* &c. ista inquam, dignitate Christi prorsum indignissima sunt, caduntque in peccatores solos, originali veterno deprauatos de quibus nos *suprà quæst. 33.*

I. Age, nonne Iſa. 51. *passus est, quia voluit?* Qui igitur liberè mortem adiit, liberè mortis horrorem oculis obuersari voluit; Idem liberè quoque ac meditate dixit: *Pater mi, si poss. est, trans. &c.* Hocque dicendo minimè celauit naturalia pathemata Sensitiui Appetitus, sensuumque exteriorum; interim ab ijs immuni stante Ratione, atque beata.

II. Ergo voluntate prius Naturali abhorrebat naturaliter à morte, vt Verus Homo: *si possibile transeat:* At voluntate Deliberata eam libens subbat: *Non sicut ego naturaliter volo, sed sicut tu vis,* & ego tecum iuxta deliberatè. Ita Christus liberè tristabatur, naturaliter quidè horretendo, at deliberatè ad eundo. Sic quemque pium decet; docetque S. August. lib. 10. Confess. c. 23. *Iubis nos, Domine, ea tolerare; non iubes amare.* Ne

mo, quod tolerat, amat: *Etsi Tolerare amat.* Sic, sic duas inter voluntates illas Domino placuit fluctuare, vt vero homini ac passibili; sic Mediatoris officio defuggi; naturaliter, supercedendo; deliberatè, exequendo.

III. CALVINUS ipse hanc persensit doctrinam nostram, planeque confitetur: *Cum dictum fuerit, rectè compositos fuisse omnes Christi Affectus,* (sic enim ad *Matth. c. 6.* dixerat) *Christus communem nobiscum habuit Sensum; non autem Appetitus in compositos.* Idem in *Matt. c. 26. v. 37.* *Christum mansisse, ait, compositum ad veram temperantia regulam.* Quo igitur modo nunc seips. m. corrigit? Respondet: *Sic affectum suum subigit in obsequium Dei, quasi modum exceperit.* Certè in primo voto non apparet placida illa moderatio. &c. Et tantò grauius Dominum accusat. Nec A postata Iulianus tantum ausus in Christum fuit.

IV. QUÆRO: Si quæ insit Christo inconsideratio; quæ vera isthæc talia? *Cibus meus est, vt faciam voluntatem eius, qui misit me. Ego non veni, vt faciam vol. meã; sed. &c. Ego sum Pastor bonus. B. P. animã suam p. p. o. s. Propterea diligit me Pater, quia ego pono animam meam. Ego, que coram illo placita sunt, facio semper.* Hæc non sunt detrectantis officium Mediatoris.

RESPONDEO, ait Calvinus ibidem. *In eo nihil fuisse vitij, quòd obiecto mortis terrore, simul oblata est caligo, vt aliis omnibus omisissis ad votum illud profiliret.*

AUTOR. AT ad eò nihil hic excusat Dominum, vt etiam infanda duo affingate eidem: *Timeam mortis, & Caliginem.* Nihil improuisum Christo, nouum ac repentinum nihil, præcognita omnia, præter experientialem notitiã.

Quò

Quò detestabilior illa vox Caluini est: Vehementia doctoris presentem celestis decreti memoriam illi abstulit; ut non reputaret in ipso momento se hac lege missum esse humani generis Redemptorem.

V. Pugnancia loquitur Calvinus, Deo memoriam ipsi auferente. Nam in Matt. 26. obiectum mortis timorè abstulisse mentem Christo loquitur ac memoriam officij: At in Luc. c. 22. v. 42. acerrimè contendit; Christum intèssimè de metu & horrore diuinæ maledictionis cogitasse, ac deprecatum fuisse.

VI. Desperat causam Calvinus demique ipse dicens in Matt. c. 26.

Neque hic subtiliter disputare necesse est, An illi obrepere potuerit salutis nostræ obliuio. Quia hoc unum sufficere nobis debet; cum in mortis deprecationem erumperet, de aliis non cogitasse, quæ viam clausissent, scilicet, deprecationi mortis. Ergo obrepit obliuio.

Ideo sibi obiicit ipse, quæsito scilicet, effugio: Si quis excipiat; Primum motum, (quem frenari, antequam longius excurreret, oportuit) non fuisse temperatum, ut decebat. Respondeo, inquit, non posse in hac natura nostra corruptione perspicere affectuum feruorem cum temperie, qualis in Christo fuit. Sed hunc dandum esse honorem Filio Dei; nec eum æstimemus in nobis.

AUTOR. AT tecum ipse pugnas, Caluine. Negas, intelligi Perspicere posse affectuum feruorem cum temperie. Quomodo igitur affirmas, quod non intelligis ipse? Ecquid culpas Christum in eo, quod non perspicis? Quomodo sententiam hanc Euangelistæ exponis; quam perspicere nequis? Cæcus, duxque cæcorum es: ut versus in sententiam reprobam reprobus.

MANET itaque, IESVM I. Nec in consideratum prorupisse votum (sic enim

Sapiens non fuisset.) 2. Nec correctione dignum aliquid dixisse: (sic enim peccasset.) 3. Nec preces non meditas obtulisse Deo: (sic enim temerarius foret.)

4. Nec vocem vi doloris extorsam profudisse: (sic enim appetitui suo dominari nequiuisset.) 5. Nec placida unquam moderatione caruisse: (sic enim passionibus vitiosis, quæ rationem anteuertunt, obnoxius egisset.) Hactenus de impostura Christo obliuione sui ac inconsiderantia: (de Ignorantiâ suprâ.) Porro de Peccatis eidem affectis disquirendū est.

QVÆSTIO XLV.

An Christus Passurus de salute sua Dubitavit, vel sibi Triuerit?

CALVINISTÆ, in hortu dubitasse; in cruce Dominum desperasse; blasphemant. Ideo

CALVINVS in Galat. c. 3. ita sceptice Christus verè reus Maledictionis aeternæ peccator fuit. Idem in I. Cor. c. 5. Quomodo sumus iusti coram Deo? Certè, ut Christus peccator iustus fuit.

AUTOR. Ita vniuersim iste Rhamdamantus. At ordine nos; ac primum de hortensi Peccato? dein, de Cruciatu, quæst 46.

DE HORTENSI DELICTO Domini. Caput pauere, & sedere, & manuum esse. Quia locus hic Arianis fauere, Christianique derogare Diuinitati videbatur, simul & Charitati, pro nobis liberandis patendi mortem, qualem plures adire intrepidè martyres: Idcirco eum SS. Patres diligenter exposuerunt; tametsi aliter alij variè diuinando.

AT CALVINVS, eiusque sequaces, locum hanc; non de mortis temporibus hortore; sed de aeternæ horrore supplicioque nil exhor.